

Maria Dorina Pașca
ROSTUIRI DE-O... CLIPĂ

Vine o clipă când clipa devine eternă căci, ea
adună clipele uitate o clipă în înțelepciunea
gândurilor, rostuind rostuirea clipei, într-o...
clipă!

Autoarea

Maria Dorina Pașca

**ROSTUIRI DE-O...
CLIPĂ!**

Editura VATRA VECHĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PASCA, MĂRIA DORINA

Rostuiri de-o... clipă! / Măria Dorina Pasca. - Târgu
Mureș : Vatra veche, 2018

ISBN 978-606-8785-53-0

821.135.1

Coperta aparține autorului

**Editura Vatra veche Târgu-Mureș,
str. Ilie Munteanu nr. 29**

Apărut 2018 Copyright© Măria Dorina Pasca 2018

Toate drepturile rezervate

Lector Nicolae Băciuț

Tehnoredactare Sergiu Paul Băciuț

Format 16/61x86, coli tipo 5,5

Tiparul executat la INTERMEDIA GROUP

Târgu-Mureș, Str. Iuliu Maniu nr. 14 România

Vineri

M-am pornit a-mi lăsa șirurile de nerostite vorbe la capătul lumii unde, ceasul meu din șfori de tei, arată timpul iubirii.

Ce fac eu? Sădesc ghiociei în noapte și beau apă vie din palmele făcute căuș, căci, zămislesc anotimpul iubirii.

Cum? Așternându-mi un gând rostuit într-o vreme a zilei când mă năpădeau cuvintele și dădeau pe dinafară.

Sâmbătă

Se-aștern pe umeri și-apoi încearcă a se prinde de țiglele de pe acoperișul gândurilor mele, așa încât, măcar croncănitul formei de fum, să-ndese-n tulburarea vremii, neștiute cântări din frunza timpului uitată la marginea scocului făcut fluier de ploaie într-o vreme târzie.

Apoi fulgii, făcuți pulberi de stele din picuri de nerostite vorbe, se-ntorc în căptușeala cerului, așteptând clipa. Și tu o aștepți?

Duminică

Fulgii încă prea tineri ca să prindă bulgărul, se topesc luând forma pașilor mei, chiar dacă, zoriți din spate de norii neștiutelor povești, îmi fac plachiuri din coadă de vânt, adulmecând uitatele vorbe.

*Unde? În palma în care, fulgii prea tineri se topesc
în iubiri ce-adună răsturnatele istorii ale nespusului gând.*

Luni

*Ție,
Dragostea mea,
De ieri, de azi, din totdeauna,
Îți închin această seară,
Fă-mă să uit:
Minciuna, lașitatea și ura,
Dar,
Lasă-mi liberatea,
De-a te iubi!*

(Alexandru Tocilescu)

Marți

*Depărtările te pot apropia și apropierea te pot
depărta.*

*Și totuși, oricât aș încerca să nu mai încerc, te
simt, te miros, te ating, te aștept și te accept, oriunde ai fi
și oricând ai sosi, iubire.*

Te aștept, te aștept, te aștept!!!

Miercuri

Sufletul meu pare sticla de pe asfaltul făcut într-o zi, de ploaia și ninsoarea ce nu se înțelegeau, la trecerea de pietoni.

Așa e și în viață! Alunecăm pe pojghița subțire a anilor și uităm că ceasurile noastre se pot sparge în cioburi de timp și clipe de amintiri ce bat la știutele ore.

Joi

Astăzi „mi-am botezat”: pomii, via, grădina și găinile, ca rodul să fie bogat, iar înțelepciunea să coboare pe horn în buzunarele din cămașa credinței.

Ce fac cei cu centrală? Își reglează... temperatura de incubator și așteaptă... nota de plată.

Curg streșinele, nebunele ca la început de primăvară. O, Doamne! Da, de ce? Iar plânge cineva?

Vineri

Mi-alunecă privirea peste frigul dornic să se încălzească, ce face cale întoarsă de la încheieturile bătute în balamale de ghiocei veniți prea repede dintr-o lume ce încă pornește să se prăvale într-un bulgăre de zăpadă de la răsărit spre apus.

Oare unde se oprește? Îi pune piedică vreun țipăt de țarcă ce țârcuiește iernile pustii?

Cine știe?

Sâmbătă

Cred că primăvara s-a rătăcit pe drumul ce-o ducea spre martie și uite, așa, m-am trezit cu ea că-mi bate-n geam cu ghiociei treziți prea devreme din somnul pădurii.

O fi vreo problemă cu ceasul vremii sau cu iubirile iernii? Mai știi?

Duminică

E ceață de parcă n-ar ajunge frigul, ce se strecoară în buzunarele hainelor și după gând, făcându-și loc spre inima ta albastră uitată așa, dintr-o iarnă rusească ce făcea arșice orice cuvânt aruncat peste nesăbuița gândului înghețat de neputința iubirii, la mine-n palmă.

Luni

Mă uit la Crăciunița mea ce stă mândra și plină de floare ca un „pom de Crăciun” pe speteaza patului, așteptând zorii să-i aducă șoapta nopții trecute.

Da, te poți pune cu atâta floare?

Păi, vezi?

Marți

Greu intră cheia nopții în clanța porții la cinci dimineța, căci, netreziți încă pașii, aceștia ar putea tropăi, iar luna și stelele s-ar simți mirate.

Așa că, mă rog de timp, poartă a-mi lăsa de dimineată, găsit drumul iubirii.

Călăuză? Gândul și pădurea de argint!

Miercuri

Se caută vremea între rafturile anilor, precum ninsoarea îndrăgostită de-un fulg de nea, și-unzăvor de-o poartă încuiată, ce se deschide spre mijlocul nopții.

De ce? Păi... intră luna, întârziata!

Joi

Stau încă brazii încărcăți de povara zăpezii și-și deapănă între ei, poveștile încă nespuse pădurii.

Oare sunt gata s-asculte și ultima ninsoare? Mai știi!!!

Vineri

- *„Să nu te schimbi profa, să rămâi așa, pentru că e bine și-o să vin să te cait, nu te uit”, aude refrenul zilnic, ușa „casei mele dinainte”, de la facultate și de aceea rămâne, se lasă ea, așa,, singură... deschisă, desenând pe bănci, inimi cu... Psiho-Pupu!*

Sâmbătă

- *Profa, ești o zăpăcită tare dragă mie și dacă te văd și-mi zâmbești și mă îmbrățișezi, atunci, precis imi merge bine și-mi iau... examenul. Te iubesc, profa! Adică, mi-ești dragă, Profă!*
- *Cine sunt? Cea care trebuie!*
- *Ce sunt? Nu știu, dar, sigur știu cine sunt!*

Duminică

Mă uit la găinile ce se reped la boabele de porumb ca și cum bulgării de soare ar ține numai o clipă și-nțeleg că bucuria trebuie să dăinuie atunci când ulii priveau spre orătăniile mele.

Ce nu știu ei? Că eu, am găini deștepte ce-așteaptă seara să le spui: „noapte buna” și dimineața, binecuvântarea zilei.

Luni

*Îmi scapă printre degete, cuvintele de alint căci,
mi-e dor de dor de tine, iar stâmpărul nu vine decât dintr-
un adânc de-albastru.*

*Ești tu de albastru? Ce nobilă-i iubea albastrului
de... albastru! Mi-e dor!*

Marți

*Se prefac în stele de zi, cele de noapte, iar
pulberea lor de rouă aduce în nemărginirea gândului,
mireasmă de floare de colț și izmă creață atunci când,
luna plecată spre adâncul inimii sale, a uitat poarta
cerului înstelat, deschisă...*

Miercuri

*Am măturat troienele de gânduri așezate pe tălpile
ce scârțâiau în fața casei. Simțeam că zăpada e numai a
mea, iar puzderia de virgule și puncte, se rânduiesc în
țesătura iernii.*

*Aud sania trecând peste albul foii și știi că
minunea e aproape.*

Joi

Bucuria vine din lucruri mărunte, liniștea din suflet, iar lumina, din inima fiecăruia.

Și-atunci, întorcându-mi privirea spre TINE, măntreb a câta oară, dacă ești minunea gândului meu sau a inimii mele?

Al cui ești?

Vineri

Coboară frigul în termometre cu viteza luminii și-a gheții făcută țurțuri, astfel încât vinul cald îmi aburește ochelarii ce se cred a fi neputincioși în fața căldurii dioptriilor lumii.

Oare?

Sâmbătă

Îmi scârțâiau gândurile sub tălpile de zăpadă ca și cum toate așchiile de lumină s-au prefăcut în stelele ce străjuiau odată ccalea licuricilor în nopțile de vară.

Mai așteaptă și-acum gândurile, felinarele?

Duminică

Mă-ndeamnă gerul de-afară să te aștept iar la poarta pădurii noastre de argint ca apoi, luminându-mi inima cu ochii tăi albaștri, să pot străbate troienele iubirii, ținându-ne de mână.

Doamne, ai știut oare ce mi-am dorit? Doamne, știi oare ce mi-ai dăruit? Ce ți-am cerut?

Luni

Știi, vreau să-ți spun că și la minus 20 de grade, îmi ești tot atât de drag precum m-ar lovi „soarele din albastrul ochilor tăi”, vara.

E frig. Și ce dacă? În sufletul meu au înflorit melinii albi. Păi, ...vezi?

Marți

Mușc din mărul apocaliptic al păcatului și nu știu dacă clipa de măreție vindecă apusul soarelui. Încerc să-l privesc dar, miezul mă-ndeamnă să mestec cuvintele cu grijă.

De ce? Să nu-mi stea vorba păcatului în...gât.

Miercuri

S-au zbuguit de dimineață niște fulgi rătăciți de la pantagrucelele festine ale cerului și m-am trezit cu ei, prinși între poveștile și bârfele măturii ce-a dormit afară. A fost pedepsită? Nu, doar a întârziat cu ora de culcare și...

Joi

Tot încerc să-mi dau gândurile pe gheață dar nu reușesc decât să-mi arunc semnele de punctuație la coș, iar literele de început, să le fac strecurătoare pentru cele ce vor veni.

Când? Atunci când, împinsă de nevoi, fraza va accepta textul bătut de tălpile geroase ale drumului...

Vineri

Încă nu mi s-au trezit degetele din noapte, dar, în înțelepciunea lor, au trezit visul iubirii, mângâind abisuri și alinând durerea nespusă de ochiul prins între genele picurate de clipa nemărturisirii noastre păduri.

Știi? Nu!!

Sâmbătă

Mi-am adunat astăzi sfinții într-o cană de lut în care se odihneau câteva boabe de piper dintr-o seară pierdută în vârtoarea vinului făcut părtaș iubirii.

Ce fac sfinții? Și Ioan și Grigore și Vasile? Stau cumiști și-așteaptă o...cană cu vine. Vine!!!

Duminică

Se mai ascund încă ghiociei sub alb-albastra nea ca și cum, meșteșugite de zânele bune, florile de gheață se prefac în mirese.

Ale cui? Ale iernii ce-ncepe a se face mai blândă căci, plecat-a și vulpea iar urcul a rămas iar fără...abonament la TV (patinaj artistic).

Luni

Privesc mărul de pe masă, precum soarele, lanul de grâu dintr-o vară fierbinte în maci aburind și uit că e lunecuș și mă trezesc ca neînvinsa vestală, că adun cioburi de stele ce-odată cu mine, au alunecat de pe cer.

Ce-am pățit? Nimic, doar mi-am aruncat ochii în lume și-am rămas „tablou” fără ramă.

Marți

*A fost doi cu doi, de-ndoi fire moi, ce-nfășoară
marea cu sarea și-mpresoară of și dor ce călător pe un
nor, măsoară dpruri cu zaruri în case, șase cu șase face
azi, ca și noi, doi cu doi, numai doi, doar noi.*

Miercuri

*Parcă se dezgheață și gândurile și curg puzderie
peste nespusele povești pe-un capăt de fum, căci, nimic nu
doare mai mult decât un țurțur tradus în amor de-o floare
de gheață de pe geamul vecinului, într-o zi de...*

Da, ce se întâmplă? Doar ei știi!!!

Joi

*Îmi surâde obraznic un țurțure ce-mi face apoi,
streașina să plângă, ștergătoarea să se-nece iar treptele
scărilor să lpatineze în visele spulberate de gradele venite
prea repede.*

De ce? Da, poți ști ce-i cu vremea?

Vineri

*Mai adun azi câteva mere solare pentru sufletul
meu ce încă mai așteaptă liniștea nopții. Le privesc și
parcă, adunate-n căușul palmei, povestesc.*

Ce-și spun? Cică, a fost odată un împărat și-o împărăteasă și...da nu încerca să-i găsești. Nu te recunoști?

Sâmbătă

Se spune că, dorm și copacii. Oare visează?

Ce? Frunze poleite-n smaralduri și sclipiri de rubin sau poteci pe care, străjuindu-le, tânjesc după iubirea ce, ținându-se de mâini, îl face părtaș la marele lor secret.

Oare, se vor opri copacii din visare?

Duminică

Și nu știu de ce, peste toate cele ce trec și vin, rămâne statornic, gândul la tine care acum, are numai început ce dăinuie dintr-o iarnă rusească știută doar de noi, doi.

Mușcă gerul? Nu, mușcă...iubirea.

Luni

Mă vizitează în astrala-i trecere, o pasăre măiastră ce-și face la capătul lumii și-a streșenii casei, culcuș de iubire pentru toporașul ce-o așteaptă.

*Ce face? Mă privește de pe pervazul ferestrei mele,
crezând că aici începe...lumea.*

Și-ncepe? Mai știi?!

Marți

*Nu vor să ardă prea mult lumânările și de aceea,
mă întreb dacă nu cumva, dar sunt sigură că da, am lăsat
deschisă ușa sufletului meu și se face...curent.*

*Și-atunci, simt adierea cuvântului de dincolo și nu
mă mai supăr tată, că nu ard, lumânările.*

Miercuri

*Aștept ca gheața să-mi sune „deșteptarea” dar ea,
zglobia, mă face să-mi iau inima-n dinți și să pornesc,
patinând pe sentimente, spre brațele tale deschise-n infinit
de albastru. Mă prinzi sau mă lași să alunec?*

Să întrebăm...oracolul...

Joi

*Am dat gheața „palancă la pământ” căci, mâna
cerea iubirea lemnului atunci când, ascuțită, limba
securii, „secera” strânsoarea apei prinsă între degetele
iernii.*

Unde-i palatul de cleștar? Caută-!!!

Vineri

*Încerc să termin gândul început în pădurea
nosatră de argint dar, telefonul sună și adrisantul e plecat
în țara clipei prinsă într-o strângere ușoară de umăr.*

*Cât de ușoară? Întreabă-mi inima și ea-ți va
răspunde, grăbindu-și pasul. Spre ce? Spre înfinita
pădure!*

Sâmbătă

*Mătur lacrimile ploii ce-și târăște prin zăpada
răvășită de depresii, primul anunț despre zilele în care,
mai supărată va începe a tuna cu găleata.*

*Când? Într-o zi în care...soarele nu va mai răsări
pe strada noastră.*

Duminică

*Zici că se joacă vreme asta, „bambilici” cu noi,
așa că, mi-am luat bilete la „Loto” și-aștept să văd cum se
trage cu praștia în timpul pierdut la coada ce nu ducea de
fel la câștigul cel mare?*

De ce? Simplu, căci norocul tocmai...plecase.

Luni

Stau și-ncerc a bolborosi un descântec de broască la poarta raiului meu ce pornește drumul spre infinit. Ce-i spun? Dintre toate, aleg un fir de ghiocel rugându-l a trece prin poarta minunii.

Trece? După cum scârțâie timpul, se pare că, da!

Marți

M-au salutat la venire, căprioarele ieșite la lumina caldă a soarelui, lăsându-și pe botul catifelat, broboade de stele.

De unde? Dintr-un cer ce aducea într-o noapte cu simfonia luminii. Mă poți crede? Încearcă!!

Miercuri

Să te cheme „Vântdevară” e precum în buletinul tău de analize, au intrat toate anotimpurile, iar tu, stai pe strada, „Dimineatădeprimăvară”, numărul „frunzăruginie”, iar necunoscutul se-ascunde după „frigulhibernal” scos la plimbare într-o „noaptecustele” din „Ziuadeînceput”.

E chiar așa de...grav?

Joi

*Îmi patinează inima pe pojghița subțire a iubirii,
dar, sunt sigură că, chiar dacă primul pas pe Lună a
spulberat nisipul și timpul, al meu îl va aduce și pe-al tău,
fiind doi ce-și lasă umbra într-o strângere de mână.*

Ești pe-aproape, minune?

Vineri

*Și mă putea chema și „Ploidetoamnă-Crizantemă”
și-atunci simțeam că n-are rost ce scriu în făurar căci
sufletul meu rămăsese agățat de frunza ce plângea
durerea unei curbe în toamna trecută.*

Și-acuma, scriu! Dar dacă n-aș fi scris niciodată?

Sâmbătă

*Ieri m-a întâmpinat prima veveriță văzută în
această sucită vreme și n-am apucat s-o salut, deoarece ea
era la alt curs al pădurii și urca grăbită un brad ca să nu
îtârzie la prelegerea ținută de soarele abia ivit dintre nori.*

Ce ți-e și cu veverițelele astea!!!

Duminică

*Îmi răsar în grădină, ghioceii ca ciupercile după
ploaie căci, într-o noapte, stelele și luna „au mâncat*

*zăpada” iar țurțurii ce-au viețuit, s-au grăbit a pleca
printr-o streășina ruptă, într-o lume udă, udă, udă...*

Păi vezi? La ce te poți aștepta?

Luni

*Încă n-am ajuns la zilele Dochiei, dar parcă simt
că vremea a luat-o înaintea timpului și-a vremurilor
pierdute, iar noi, cei muritori de rând, așteptăm ca soarele
să se-mbuneze, frigul să plece cu „a venit vacanța cu
trenul din Franța”, iar mândrul soare să ne facă
cu...ochiul, sărind șotron cu pietricele de peruzea.*

Ei!!!

Marți

*Am văzut azi un miel alb precum o boabă de rouă
de pe raza de soare din acea vară de neuitat. L-am privit
cu ochii celui ce caută liniște, pace, sănătate și iubire.*

Le voi găsi oare?

Poate dacă, mai caut vreo...turmă de miei albi!

Miercuri

*E Dragobete și sufletul pereche așteaptă ca
neatinsa pâlpâire a dragostei, să aprindă vârvătaia. Stau*

*și-aștept să se așeze-n mintea mea, aceeași neatinsă
privire ce mătură cerul și marea.*

De când? De foarte mulți ani, lumină!

Joi

*Se trezește pământul din amorțita iarnă precum
geana adormită peste ochiul stins în păcat. Nu atinge
decât cu gândul tăcerea cerului căci, din imensa-i iubire,
urma pașilor mei rămâne reavănă.*

Ce fac? Măsor cu palma, pământul...

Vineri

*Îi mai lăsasem viei, vrei două, trei, ciorchine de
struguri, ca mulțumire pentru bolboroseala boabelor din
pivniță, când azi, cârdul de ciori, cu sediul de ședințe în
nucul nostru, le-au servit până s-a așezat „prezidiul de
ger”, pe ramuri.*

Și eu, ce-i voi spune acum, viei?

Sâmbătă

*Mă-ndeamnă vremea degrabă să măsor iarba în
raze de soare, iar clipocitul apei în prima băltoacă de
sfârșit de iarnă.*

*Ce face omul? Se topește și-așteaptă apoi răbdător
ca oala-i de pe cap să facă flori, iar mătura s-adune
nasturi de pietre într-o căldare de timp.*

Duminică

*De-atâta scris, creionul mi se zăpăcește și-ncepe a
țiuu printre cuvinte, ca și cum doar lemnul pădurii are
drept de ascultare.*

*Și ce fac restul? Așteaptă să tacă pădurea-n
frunze, iar păsările să-nceapă trilurile la conservator.*

Luni

*Bolovanul din stomacul meu face fluturi căci
iubirea înmoaie și-o piatră seacă așa precum și urâtul
poate prinde frumosul între degete ce-nvață să mângâie
chiar dacă greul vine dinăuntru.*

Marți

*Mi-au năpădit ghiociei întreaga grădină și uite,
stau nemișcată și simt că din tălpi îmi pornesc lujerii de
oracole prinși într-o mireasmă de-albastru.*

*Când? Într-o vreme în care Baba mea-și dădea în
bobi, iar cojoacele-i atârnavau în zile.*

Miercuri

Îmi mănânc mărul cu grija în care facerea lumii era o problemă de stat, iar fuga din rai ținea de drumul cel mai scurt dintre două puncte.

Le-aș putea uni? Cu siguranță le-aș recunoaște. Să fie oare, Adam și Eva în prima fază a...rușinii?

Joi

Îmi privesc urma ce-ngheață surâsul palid al florii ce-așteaptă la barieră, să-nflorească. Apoi, privesc firul de iarbă ce nu știe încă să se descurce pe „ulița mare”.

Și totuși, de ce e martie așa, ca o babă aiurită și zăpăcită. Poți să-mi spui?

Vineri

Cică, se povestește că era o dată o vreme sucită precum omul dar, mergând ea la piață, cumpără un măr. Și-atunci, toși se făcură fulgi de ploaie și-ncepură a mângâia mărul cu dorul vremii.

Ce-au făcut restul? Și-au cumpărat...mere!

Sâmbătă

Sunt iar supărați ghiociei mei că n-au timp de vreme, să-i vadă lumea. Ba ninge, ba plouă, dă pe

dinafară cu gradele tot dă, așa că, nemaiținând cont de nimic, s-au apucat iar a-și ridica capetele.

Spre ce? Spre o vreme mai bună. Păi, nu?!?!

Duminică

Vremea-și pune poalele-n cap și se joacă de-a v-ați ascunselea cu soarele, vântul și răbdarea noastră, fulguind în game de do major și biciuind cheia „Fa”, cu un „la”.

Ce fac restul? Ascultă ascultarea, așteaptă așteptarea și liniștea s-apară. Punct.

Luni

Mă uit la galbenul de verde ce pălpăie în palmele mele și nu știu dacă toate gândurile s-au rânduie așa unele cu altele. Da stau altele și-așteaptă la semaforul iubirii să le-ngăduie trecerea.

Oare se poate? Nu știu, dar încercarea așteaptă după...colț.

Marți

Mușc din mărul ce-mi scapă aproape din mâini și nu pot să gândesc decât la durerea unei curbe prefăcute-n

cerc. Privesc pe fereastră iar cotorul îmi încălzește podul palmei.

Simt căldura raiului sau zâmbetul uitat dincolo de vis, de el?

Miercuri

Sucită babă și azi când, ghioceii supărați pe neaua ce-i acoperă și strânge, se pregătesc de-o grevă...verde.

Gata. N-o să mai vină pe la noi nici o floare de vestire, iar păsărelele o să cânte alte solfegii, la alte curți și pe alte ramuri.

Asta vrei? Hai, încearcă să gândești puțin mai...verde!

Joi

Privesc dealul supărat pe vreme și-ncerc a înțelege ce face pământul din el, dar, nu pot să-l ating căci, încă alb de alb se pregătește a se prăbuși în durerea sufletului său.

Ce-l apasă? O adiere de vânt și-o frunză uitată din toamnă, pe creasta-i.

Vineri

Îți intră-n sufletul cu de-a sila mărunta ploaie ce cerne, paradoxal în fulgi de zăpadă. Se zice că-i ultima ca și baba de azi, da, pe vremea și vremurile astea, pas de mai înțelege ceva.

De ce? Păi, oare dreapta merge la dreapta și stânga la stânga? Hai, încearcă, se poate?!?!

Sâmbătă

Stă încă prinsă de clanța porții, iarna și nu se dă dusă, chiar dacă azi, suratele ei, babele, au plecat în țările...calde.

De doar acum? N-aș ști să-ți spun dar dacă încă mai iubește?

Atunci, ce facem? O mai lăsăm prinsă de clanță?

Duminică

Am încercat să adun toate iubirile-ntr-un căuș de vise, dar n-am ajuns decât până la rostuiuri de gânduri ascunse care ard mocnit.

Unde? Într-o inimă făcută țândări pe vremea celor ce știau să aducă-n miez de noapte, ghiociei.

Când? Într-o vreme de iarnă rusească cu zăpezi... albastre.

Luni

Se tot pregătește o pasăre să păsărească pe limba ei, dar rămâne păsărită căci, neștiind dacă iarna a plecat sau nu, ea, săraca, tot cîntă sau cel puțin... păsărește.

Ce vrea? Ce cere? Cere soare, cald, iubire și... să fie doi. Se poate căci, chiar... merită.

Marți

Fulguiește și azi ca și cum toată iarna n-ar fi avut timp de așa ceva. Supărate stau hainele pe umerase așteptând... primăvara. Când vine? Cu siguranță într-o zi cu... soare!

Ai vrea altfel? De, încearcă și-apoi spune-ne și nouă.

Miercuri

Astăzi am simțit că dacă albastru e albastru, s-ar putea ca norul să fie altceva iar zbenguiala de doi bani, s-arate prostia împachetată într-un poleit cuvânt dulce.

Ce facem? Facem curățenie și așteptăm ca lumea să vadă valoarea și să putem merge mai departe.

Joi

Mă uit la iarbă de parcă s-ar încumeta să se arate, dar încă o reține la povești, o pală de vânt rece și câteva garde amărâte, rămase înghesuite și înghețate din iarnă.

Ce face? Se uită să-l găsească pe undeva soarele, apoi pornește curajos spre el. Se poate? Cu siguranță.

Vineri

Astăzi am simțit că întradevăr soarele se dorește iubit iar verdele de iarbă poate să cuprindă pământul.

Știi, am mai văzut și o murcă ce bâzâia bezmetică neștiind dacă chiar a venit primăvara sau numai se face.

Ce face lumea? Începe să simtă aerul primăvăratec al primăverii.

Sâmbătă

Am semănat vorbe între oameni și am simțit că pot s-alin durere și să privesc în ochi, sufletele ce-și lăsau în palmele mele, știutele lor gânduri nespuse decât acelor care pot spune că nu sunt singuri ci eu, fiind acolo... aștept.

Ce-aștept? Liniștea sufletelor celor e vin spre mine.

Duminică

Răsfoiesc înțelepciunile mele și găsesc acolo ascunse printre tipărituri, miresme de nespuse doruri și-atunci am înțeles că eu, muritoare de rând, pot lăsa printre semne, cuvinte ce-aduc cu ele, nespusele vorbe ale clipei netrăite. Când? Când doar gândul ajunge să se răsfrângă în sufletul meu.

Ce fac? Ascult și-aștept, ascultarea...

Luni

Am semănat iarbă în fața casei și-aștept cu ochii pe pervaz ca nu cumva păsările ce s-au așezat și ele la pândă, și-n gândul lor păsăresc, adică, mă roagă să plec ca ele să-și ia din strat, mirabila sămânță. Și dacă totuși...

Oare să plec? Da, las perdeaua să-mi aștepte așteptarea și...

Marți

Aș vrea astăzi să-ți spun că mi-e dor, și-atunci, stau și-mi aduc aminte în minte, iarna rusească în care, pe la miezul nopții, mi-ai dăruit... ghiocei. Doamne, oare mai pot spune ceva? Îmi este îngăduit?

Doar că, minune ce ești, mă faci să rămân veșnic acolo, în pădurea noastră de argint și e bine, foarte bine, Minune!

Miercuri

Primesc felicitări ce-mi spun că pot fi iubită. Cine-mi scrie? Vântul, ploaia, soarele și firul de iarbă ce-așteaptă să treacă pragul porții și să-mi inunde grădina.

Când? Într-o noapte ca pe dimineață să fie totul verde de albastru și violet de alb. Păi, nu?

Joi

E Buna Vestire și parcă toată natura se silește să „facă frumos” căci, firul de iarbă își așteaptă deja oaspeții plini de petale și însoțitori ce „bombănesc” pe arii cunoscute. Soarele uită parcă să se culce, iar grădina așteaptă straturile, cărările și... răsadurile.

Când? Păi, săptămâna viitoare a... viitorului.

Vineri

Îmi privesc viorelele albe și lila care mi-au inundat pădurea de ghiocei și-mi zboară iar gândul călător la ochii tăi ce se pierd într-o iarnă doar de noi știută. Ce pot să fac Doamne! Să stau și s-aștept?

Cât? Cât ar dori pădurea de gânduri să se liniștească. Dar, oare vrea?

Sâmbătă

Ieri cred că mi-am prins de reverul hainei pe „câți ca voi”, că aveam senzația că nu mai pot să scap de cele ce năvăleau pe furiș în mintea mea.

Ce se întâmpla acolo? Nimic, doar că nu știam „câți ca noi” mai pot iubi pe lumea asta. Câți?

Duminică

Astăzi sunt Floriile și-am rămas agățată de numele tău, așa cum acum, ploaia-mi mărunțește firul de iarbă, umplând de bucurie întregul meu suflet. Când pot să te văd? Nu știu! Cât pot să te aud? Nu știu!

Când mă pot gândi la tine? Tot timpul așa cum o fac de ani și ani, lumină, tot timpul...

Luni

Privesc elefanții de pe masa mea de lucru și gândul meu ajunge deja la poveștile aduse din mijlocul Africii. Stau la taifas cu familia de elefanți ce, unul după altul, în șir indian de șapte, numără șapte și iar de șapte de șaptezeci de ori, până, primită între ei, vom fi numărat la numărătoare... opt.

Marți

Mă întâlnesc pe scări cu veverița ce precis a fost la cursurile de dimineață și-acum, cu coada pe spinare, pleacă să-și facă seminarul în bradul de lângă rondoul cu lalele și lângă banca cu iubiri uitate.

Ce face? Își caută cuvintele înțeleptele și-mi face cu... ochiul, adică, lăbuțele. Păi, vezi?

Miercuri

Ascult mica pădure din nukul grădinii și nu pot decât să stau uitată în trilul mierlei ce-și liniștește dorul pe la mijlocul vorbeii începută de mine cu grădina.

Ce face restul? Grădina așteaptă straturile, cărarea, urma pașilor mei, iar pomii, albul de var și croieli noi din foarfece.

Păi, nu?

Joi

Fac pe gospodina în joia dinaintea paștilor și mă pierd printre cărțile din bibliotecă, căci, fiind cu cărpa de șters praf și univers, nu pot să „mântuiesc” totul, așa că, iau cartea și mă pierd în praful filelor și viselor sale.

Ce fac? Citesc uitată în mijlocul casei făcând... curățenie de Paști. Oare?

Vineri

*Am fost la piață să cumpăr „puiul târgului”, da,
m-am ales doar cu vreo două legături de ridichi gata, gata
să plesnească de dolofane ce erau și cu, câteva priviri mai
mult decât înșelătoare a mieilor ce-și așteptau rândul.*

La ce? La... durerea sărbătorilor!

Sâmbătă

*Plouă curat, așa cum numai primăvara poate s-
adune în pumnu-i de verde, atâta albastru. Stau și privesc
natura cum se pregătește ca într-o dimineață săs mă
trezească cu frunzele-i sale de peste noapte.*

Cum? Secret, da, mai știi?

Duminică

*E sfânta zi de Paști și totul e în sărbătoare și
lumină. Ne picură lumina din degete iar pleoapele se-
apleacă de greutatea lacrimilor pline de smerenie. Mă
reîntorc cu gândul la Ierusalim. Doamne, ce dar mi-ai
putut dărui, lăsându-mă să ajung până acolo, aducând,
lumină!*

Luni

*E sărbătoare și cozonacul cu nucă așteaptă
paharul cu vin să se așeze pe masa gata de a primi și*

ridichile, ceapa verde și carnea de miel și ouăle roșii. A ce-mi amintesc toate?

Cu sigurnață de zilele și clipele sfinte petrecute în locurile la care doar gândindu-te, simți că trecerea ta pe pământ nu este întâmplătoare. Sigur?

Am certitudinea!

Marți

Îmi uit visele pe banca din grădină și privesc cum se-ntorc a mă privi, firele de ceapă răsărite prea devreme dintr-o noapte pornită spre zi.

N-am timp să le explic de ce sunt, da simt că de atâta verde, va prinde rădăcini și banca, iar gândurile mele încă sunt supuse, se vor preface-n cuvinte de floare și virgulă de iarbă.

Și? Și punctul...?

Miercuri

Am găsit un melc în cutia de poștă. Oare de unde venea? Cine mi-l trimisese?

Primăvara? Mă uit la el și negăsind nici un timbru, iar la expeditor, doar vântul, îl las în iarbă ca atunci când și-o aminti scrisoarea ce mi-o scrisese, să mă caute, eu fiind... adrisantul.

Oare în pas de... melc?

Joi

Tot stau și-ascult cum iarba crește-n fața casei și pot astfel să mă gândesc că undeva, departe, zeei-și croșetează veșminte din flori și verde, ținând norii într-o mână și stelele-n alta.

Ce face cerul? Se pregătește să prindă de capete, plasa iubirii, lăsată pe sfoara gândului, într-o vreme când, una era pe față și două pe dos, ca model.

Vineri

Timid, parcă în pași de stele, cireșul din fundul grădinii, vecină cu gardul... vecinului, se pregătește să-nflorească. Acum, i-am surprins o floare. Când vin și celelalte? Mai știi? Poate că în zori, mă voi trezi cu cireșul meu ca o mireasă.

Cine-l urmează? Sigur... părul!

Sâmbătă

Am lăsat poarta sufletului grădinii, deschisă peste noapte, ca stelele prefăcute-n flori și frunze de smarald la prima iubire, să pășească în tihnă și pace, făcând din cărarea gândului meu, drum al poveștilor încă nespuse.

Ce se aude? Șoapta nopții și vorba grădinii!

Duminică

Privesc dealurile ce încă sunt împărțite în negru și verde și simt cum, opintindu-se, plugul ce-i va ara spinarea, îi aude oftatul și grija.

De unde verde? Din povestea primăverii în care Verde-împărat era însurat cu Floricia-mpărăteasă, iar neamurile lor porneau de la... Mugur împărat.

Și dealul? Așteaptă la capăt de... plug.

Luni

Mă uit la „armata mea de spartani” – lăcrămioare și aștept să văd cum vor înainta spre „flancul” drept al bujorilor. Ce fac acum? Au pornit-o spre poartă unde, lăsând la dreapta, lălelele și la stânga, via, mărșăluiesc spre lumea largă.

Vor ajunge? Cine știe!!

Marți

Îmi zumzăie albinele din florile de cireș și simt așa că, toate orchestrele pădurii se aliniază, cântând „Oda bucuriei”. Ce fac florile? Ascultă. Ce fac albinele? Repetă pentru concertul de salcâm. Ce cântă?

Uvertură? O, sigur una pe mi bemol de fagure, firește!!

Miercuri

Ies și firele de iarbă de la poartă, drepte ca niște „cătane”, formând „armata de verde” ce, desfășurată pe câmpul gândului, unde inamicul e cel ce nu-mi lasă libertatea de a visa, așa că, păzesc mintea să n-o ia tazna și din loc, mai avan ca oceanul.

Câtă vreme? Până se usucă... iarba!

Joi

Prinde frunză, nucul mamei, așa, un pui de... nucleă rătăcit printre corzile viei, adus de-un cioc de cioară, printre corzile viei și care acum, stă și-și privește vecinii cu nedumerire, neștiind ce caută... ei. Dar, oare, doar cunoștințe și-atât?

Da, mai știi?

Vineri

M-au așteptat cuminți de galbene ce erau, păpădiile ieșite la drum să vadă... lumea. Stăteau printre firele de iarbă ca-ntr-un joc în care doar ele cunosc, regulile.

Ce fac? Stau pitite în verdele lumii și strălucesc de galben când m-apropiu de ele! Păi, nu?!

Sâmbătă

Privesc părul gata înflorit și simt că natura ca întotdeauna, mă depășește și nu mă lasă să-i cunosc tainele cca și cum ar crede că eu nu înțeleg. Dacă înțeleg? Sigur că înțeleg.

Ce? Că natura e stăpână-n curtea mea!

Duminică

Vremea pare aiurea după ce o clipă zâmbește și-apoi plânge, bătându-mi în pervaz cu degetele-i de plaoie. Ce face soarele? Se ascunde căci fără umbrelă s-ar putea s-ajungă să-și caute cizme pentru pescuit.

Ce? Evident, peștișori de... aur!!!

Luni

De câte ori pornesc dimineța și mă întorc seara, încerc să măsoz din ochi, iarba de la poartă, ca să văd cât a crescut.

Mă uit la verde de iarbă și mă încumet a gândi că aseară era mai mic firul față de cel de dimineată.

E vorba de același fir, sau or fi două? Întreabă-le!

Marți

Mi-am învățat azi, studenții să se vadă prin ochii copiilor de grădiniță și totul a fost așa, o armonie în care, bagheta minții adună-n jurul ei, minunile lumii.

Cum? Privind în ochii celor mici și văzând mirarea ce duce la cunoaștere.

Până unde? Până unde... trebuie!!

Miercuri

Simt câteodată răutatea lumii pe umeri și nu știu dacă, scuturându-mă vântos, voi scăpa de ea. Dar, așa aș vrea să scap de ea, ca să pot liniștită să mă bucur de păpădia primită de la o „boboacă”.

De ce? Pentru că merităm amândouă ca soarele să răsară iar pe... strada noastră.

Joi

E greu când îți găsești zilele irosite pe jos, precum boabele de nicip în deșert, dar tot crezi că într-o zi, soarele le va aduna în pumnii-i de raze și le va trimite înapoi. Unde? Acolo unde mama piatră și tatăl vânt, au durat cu credința lor, dune. Câte? Câte-au putut.

De ce? Ca să se joace cu soarele de-a v-ați ascunselea!!

Vineri

Mă ninge floarea părului din curtea unde găinile celești stau cu gura căscată, și-așteaptă ca petalele să curgă în unduirea lor, spre ciocurile roșii îndreptate spre neant. Ce fac apoi? Sărbătoresc ziua cocoșului Ghiță că nu degeaba-s urzicile la mare căutare.

De ce? Păi, caută a urzica urzica urzicătoare de... urzici!

Sâmbătă

A trecut Sf. Gheorghe și pe câmp. Vechii plugari, eterni și anonimi, ară și-apoi seamănă din palmele lor, chiar dacă e doar crema celestă, în istoria pământului, porumbul, cel ce, supărat odată, s-a făcut galben și-apoi, praf și pulbere, dând în foc... mămăliga.

Ce să fac? Să mestec? Mestec...

Duminică

Zumzăiesc încă albinele în părul nostru împletit cu petale ce-și aduc ofranda de alb, din nimburi neștiute. Le ascult și parcă totul se reduce la clipă de nemurire ce vine dintr-un zumzăit de albină.

Cum așa? Nu știu cum, dar este și chiar ninge iar și iar cu petale!

Luni

Am un pui de cireș cu care stau de vorbă atunci când vântul îi plimbă floarea ce se preschimbă-n mireme. Îmi amintește că e tânăr purtător de cuvânt – floare și frunză, iar căpșunii de alături se-ntrec a-i propovădui cireșe... mari.

Dar oare de unde știi ele? Întreabă-le!!!

Marți

Din zbor vroia pasărea să prindă pana ce „survola” înfinitul dar, mai iute ca vântul și sfidând gravitația, aceasta „o luă la fugă spre pământ”.

De ce atâta grabă? Ca nu cumva să-și uite locul din grădină, de sub nu ca, după ani lumină, să se regăsească cu alții.

Miercuri

Văd de pe geamul lumii, rapița ce inundă de galben și verde, ochiul meu, deprins cu ceața, cenușiul și suișul în culori.

Dar mă bucur că există și mă joc cu soarele ascuns în rapița uitată într-o mare de smarald.

Ce caut? Bănuțul de păpădie uitat pe-o margine de șanț.

Joi

Când soarele se plimbă între cireș și nuc, știi că semnele se scriu în cartea timpului, iar degetele mele se preschimbă în sunete și semne.

Cine ne-aude? Doar lătratul somnoros al câinelui din vecini, trezit când soarele era între cireș și nuc, la trecerea de-un tril!

Vineri

Mă cuprinde parfumul și mireasma melinului și gândul îmi fuge necontrolat spre clipa trăită odată de un „buchet furat din vecini”.

Ce face melinul în grădină. Înflorește și nu mă traduce niciodată. Ei, vezi?!

Sâmbătă

Mă uit la căpșunii înfloriți ce-au pornit în povești spre marginile grădinii, ca și cum n-ar fi destul loc pe centru, da vezi, zmeura îi zorește din spate, iar gândul gardului se pleacă spre asfințit.

Ce se întâmplă oare? Nimic, doar că verdele de grădină începe să cuprindă... totul.

Duminică

Stau și-ascult grădina a nu știu câta oară și nu mă satur nici de guguștiucul turturelelor și nici de vrăbiuțele cele gureșe ce mai fură câte-o sămânță uitată de-a prinde viață. De, se mai întâmplă și asta. Și cu vântul ce adie ușor, ce să fac?

Să-l ascult? Oare știe lecția?

Luni

E indecent de cald, dar mersul spre soare-apune care vine de la soare-răsare, mă face să vreau s-ating orizontul cu genele, iar din vârful degetelor să-mi pornească unduiri de raze.

Când? Când căldura se va potoli iar norii așteptați de-o vară, să pornească spre cele știute de ei.

Marți

Mă privesc în ochii încă de copii ai studenților mei, dar acum, picurii mă plesnesc ușor cu biciul rece al cuvântului și totul se întunecă. Vrea să plouă?

Să plouă, dar eu ce-o să fac? O să scrii în ploaie că nu locul contează ci, scriitura!!!

Miercuri

mi-am scos „studentii la iarbă verde” și-am văzut că mintea lor cere încă păsuire de la lucrurile grave. Și-atunci ne-am adunat în jurul tainei sufletului și-am vorbit vorbirea despre om și puterea lui, înălțând spre cunoaștere, dorința de a răzbi în viață. Grea meserie să fii om într-o lume fără busolă.

Mai vor la... pășune? Dacă e... intelectuală, cu siguranță!

Joi

Stau și aștept ca stelele să răsară, dar de la înălțimea mea, nu văd înălțimea lor, decât coperta cărții în care pe un geam de la etajul minții, am adunat nespuse vorbe dintr-o margine de nisip.

Ce fac ele? Nu clădesc castele de nisip, dar nici nu se fac deșerturi, ci așteaptă apa ca să se facă amândouă, sticlă.

Vineri

Aud ploaia ce-mi bate în pervaz, precum toaca auzită azi ca un strigăt de pasăre măiastră ascunsă de lume.

Își cerea dreptul la zbor și aripă, dar lumina era plecată și stătea ascunsă așteptând sclipirea tunetului și să pornească toaca ce bate ritmul ploii.

Sâmbătă

Nu știu cum, un nuc tânăr, tupeist și obraznic, cu vreo trei crenguțe, s-a aciuit pe lângă vie și crește ca din apă căci, frunzele se întrec cu lăcrămioarele iar lalelele i-au făcut loc să poată râde. Cum crește? Ca din apă!

De unde are apă? De la... ciuternă, adică, streășină!!

Duminică

Au căzut de supărare din cireș, cireșele ce s-au revoltat atunci când au auzit de la frunzele dese, că vor ajunge compot și la iarnă, poveștile lor se vor spune în sâmburi trimiși înapoi în lume prin „lăsarea lor la vatră” în pământul... grădinii. Mai știi?!?!

Luni

Florile așteaptă ceasul lor de iubire dar albinele popii, îndrăgostite de salcâmiu lui Gheorghiuță, mi-au lăsat mie carte poștală cu nectar proaspăt să le spun. Ce să le spun? Că le sunt dragi și că se vor întoarce?

Să fie cu răbdare? Păi, dacă asta vrei, atunci să aibă... răbdare...

Marți

Se joacă soarele cu firele de iarbă de la poartă, ascunzându-se după o boabă de lacrimă lăsată de noapte, la plecarea spre ziuă. Ce-mi spune? N-aș putea decât să stau culcată-n iarbă și s-ascult povestea firului de iarbă.

Cine a scris-o? Cea ce scrie acum! Când? Într-o zi cu soare...

Miercuri

Caut încă floarea de melin ce-mi alina odată dorul ca să văd dacă, vindecată rana, mai are nevoie de-un gând bun. Și cum pe aproape era o țarcă, mi-am dat seama că vestea bună venea de la floarea ce-și găsisese iubirea și liniștea, în altă floare.

Păi vezi, cum nu rămâne nimeni singur? Nu-i așa?

Joi

Culeg melcii rătăciți în nectarinul meu, neștiind ce caută. S-or fi rătăcit? Le este foame sau vor să vadă lumea mai sus de-un fir de iarbă? Nu știu, dar se încapățânează să descopere noul și totul.

Oare merg în sus sau în jos? Întreabă-i!

Vineri

Mă așteaptă macii pe marginea drumului să-i mângâi cu privirea și să le sorb culoarea, știind că dacă i-aș rupe iubirea lor ar curge-n căușul palmelor mele și cerul s-ar tulbura. Așa, îi las la marginea gândului meu și aștept semnul lor de pace și iubire.

Sâmbătă

Au trecut gardul cu mirosul lor, salcâmii din grădina lui Gheorghiuță.

Și mă gândesc așa, aiurea, stând pe banca din fundul grădinii, la luminițele dragi mie din ochii tăi când îți spuneam așa, într-o doară:

*„ Au înnebunit salcâmii
Și tu vrei să fii cuminte? ”
Oare pot?*

Duminică

Îmi bate vântul cu ramurile pomilor în pervaz, ca și cum n-aș ști că el este cel ce răvășește visele mele, uitând să-nchidă cartea acolo unde trebuie. Și ce faci atunci? Ascult cum bate și apoi pornesc a-l întreba ce nu vrea s-audă și... tacă și tace până pleacă cu totul.

De ce oare? Întreabă-!

Luni

S-a terminat lanul cu rapiță și parcă lumina de verde a pălit o clipă. Ce fac acum? Ascult ploaia ce-mi rânduiește șoapta ca apoi, cu gândul plecat în casa dinainte, s-aștept soarele oprit la trecerea de suflete, să rodească-n frunza uitată pe călcâiul lui Achile.

Marți

Pantofii mei iau apă și „clipocesc” luând contact cu... lumea ploii. Cum este? E așa ca și cum, desculț prin ploaie (iarba e din alt film), îmi privesc papucii puși pe dans și solfegii.

Da, când o să mi se usuce? Când o vrea... ploaia!

Miercuri

Mijește iar soarele printre frunzele de vie și nu știu de ce am impresia că sunt pe post de „marele anonim” și că lucrarea mea se face cu smerenie, pace, liniște și înțelepciune.

Oare e de bine? Trag nădejde că... da!

Joi

Intră el de dimineață, pe la opt trecute de fix, în magazin și ceru scurt:

- Vreau două verighete de argint.

M-am uitat la curajul din ochii lui, și-am învățat că iubirea nu e numai de sâmbătă seara și totuși, părea totul o grabă.

Oare se grăbea de iubire sau era o... necesitate? Oricum, el cumpăra verighete.

Vineri

Mă uit cum nucul mamei, o șchioapă cu frunze, crește obraznic între vie și crinii japonezi, fără să-și facă probleme de... teritoriu, sfidând prin tinerețea sa, ziua de mâine.

Ce face azi? Înverzește. Ce va face mâine? Întreabă-mă peste o... nucă!!!

Sâmbătă

În graba mașinii cu miri, buchetul se desprinse de pe capotă și rămase ca ofrandă pe caldarâm. Dar nu trecu o clipă de vrajă, că apăru pe șosea, el, țiganul, pe bicicletă cu buchetul ca un adevărat toreador. Era războinicul ce câștigase buchetul.

Răsplata? Zâmbetul... miresei!

Duminică

Caut să văd dacă frigul de zilele trecute mi-a lăsat vreo cireaşă pe cireşul din curte, dar nu găsesc rubinul în smaraldul de frunze şi-atunci, înţeleg că trebuie să-mi cumpăr încă un an de răbdare ca urechile mele să se bucure de zbenগুলিলে din grădina măruţii Mărioara. Unde eşti Nică a lui Ştefan a Petrii?

Luni

Sunt ploile Rusaliilor, cele care ne grăbesc paşii spre casă şi nu ştiu dacă eu sau norul ştim să umblăm cu timpul ca sigur să nu ne cuprindă furtuna. Ce facem? Ne uităm spre înţelepciune şi gândim că timpul se poate opri o clipă.

Cum? Nu l-aţi citit pe Blaga? Se poate!!

Marţi

Mă înfioară socul din spatele magaziei cu miresma lui de floare. Tace şi face, adică, face floare şi răspândeşte... suc. Şi nu înţeleg de ce urzica plină de reţete reumatice, nu doreşte socată.

De ce? C-ar trebui atunci şi din floarea ei să facem... morişcă. Nu?

Miercuri

S-au rânduie aseară „parii-catanele” pe lângă „reduțele-fasole” și totul pare pregătit pentru luptă. Lupta cu cine? Chiar dacă-și doresc, să se cațere pe... metereze.

De ce? Păi, n-au înălțimea necesară și... școlile înalte.

Joi

Stau iarăși în fundul grădinii, ascultând „tăcerea” naturii. Găinile vecinului cotcodăcesc, vreo două turturele se „guguștesc” iar ușoara pală de vânt, îmi „suflă-n ceafă”! A! Se aude și-un tropot de cai.

Ce trece? Cu siguranță o... căruță!

Vineri

Îmi odihnesc piciorul drept pe-o cărămidă uitată-n tre câpșuni și-aștept ca ea să facă flori sau ce? Nu știu, dar o rândunică-mi fură ochiul cu frumusețea fracului ei și uit de cărămida cărămidarului care cărămida... cărămizi.

Și totuși, dacă face flori, or fi de... cărămidă?

Sâmbătă

Mi-am mai găsit un nuc rătăcit în grădină, dintr-o nucă scăpată din ciocul ciorii hrăpărețe. Adică, cum? E mai bine pom cu frunze decât în cioc de pasăre?

Ei, vezi? Aici e toată filosofia! A cui? A celor ce-știi s-o asculte!

Duminică

M-am obișnuit să-mi las gândurile pe banca din fundul grădinii în speranța că peste noapte, ea le va povesti celor din jur „nesăbuițele” mele. Ce va ieși? Un fel de vânt ce se pornește acum spre un drum de fum ce poate aduce supărare grădinii.

Ce-o să-i facă? Îi va sufla vreun rând din scrisa iubire de-o clipa!

Luni

Mi-am lăsat buzele și gura să fie dezmiardate de primele căpșuni din anul acesta. Le miroso și simt împăcare de suflet ca apoi, dulceața-i să mă inunde.

Ce fac acum? Stau cu ochii pe restul de căpșuni și-aștept la colț, încă una să se coacă.

Marți

Cică, azi a plecat cineva, undeva, adică într-n schimb de... De ce? Păi, nu știu dar sunt sigură că totul este de fapt, un schimb între... șosete, papuci, șervețele și cănițe, că de cultură, nu mai rămâne loc.

Ce-i cultura? Începe de la schimbul de șosete...

Miercuri

Mama se pregătește cu luare aminte să atace un nou strat de ceapă, căci: slănina, pita și ceapa așteaptă... ojâna, iar cana cu lapte rece vine mai târziu de la... ciurdă. Vezi, de asta-mi place mie la țară. Aici, până și cocoșul are... ceas deșteptător. Păi, nu?!

Joi

Astăzi noi spune toate cuvintele anapoda că, m-au invadat de atâta dor, dau pe de lături și vorbesc aiurea! Și mă-ntreb, da mai bine nu mă mai întreb, că mă bucur că exiști și că mă ascuți.

Până când? Nu știu, dar aș vrea cât mai mult sau... pentru totdeauna.

Vineri

Văd și simt cum crește peste noapte grădina și-mi amintește de poveștile-n care se crește-ntr-o zi cât alții în nouă. Așa, tiptil, tiptil, pe nesimțite se trezesc frunzulițele și pornesc în căutarea soarelui după ce-au luat o „gură de rouă” ca totul să fie ca-ntr-o poveste.

Păi, nu?!?!

Sâmbătă

Iar am vorbit cu straturile curățindu-le de buruieni. Stau, rânduiești morcovii și pătrunjeii iar mărarul e pe post de... observator. Aude, vede și știe tot, doar croncănitul ciorilor pornite pe ceartă, îl deranjează.

De ce se ceartă? Păi, își învață puii să citească și e greu, nu?!

Duminică

Mi-am făcut un obicei duminica să stau pe banca sin fundul grădinii și să scriu.

Ce? Natura și vremea ei. Cu ce? Cu gândul plecat aiurea prin lume. De ce? ca să mă simt bine, nu?!

Luni

Îmi ascult pașii și simt că bat precum o inimă pe asfalt. Cum fac?

Tica-Taca!

Poca-Poc!

Ce-mi veni oare a-mi auzi inima din papuci? Nu știi, doar poate pentru simplu motiv că... am chef de ducă.

Unde? La soare-răsare și soare apune...

Marți

Am văzut azi intrând în parc, veverița de... serviciu. Ce făcea? Număra alunele ce nu picaseră la examen și care de bucurie, o priveau, zâmbindu-i. Și cum se simte? Împlinită și importantă.

Ei vezi? Vrei să fii vevriță? Încearcă!!

Miercuri

Fac compot de cireșe și mă uit la mărgelele verii ca la minunile lumii. Și nu sunt? Da, vezi! De unde știi ele cât să crească și să se... înroșească? Și sâmburele? Cum știi ele să facă sâmbure? Păi, vezi?!!

Joi

Chiar dacă nu-i luna lui cuptor, și e doar cireșar, căldura ne inundă. Așa că, stau la umbră să nu mi se coacă gândurile prea tare și să miroase a creier prăjit, și-aștept seara ca răcoarea să pornească povestea nopții.

Cum fac? Nu-ți spun că se încălzește... spiritul.

Vineri

Am ținut cursul festiv la moașe și-am simțit că împărțim aceleași emoții. De unde știi? Păi, mi-am crescut copiii și eu cu ei, iar acum, privindu-i, sunt mândră de meșteșugul meu, acela de dascăl, adică, cum zic ei din neam de student, în neam de student „Psiho-Pupu-Profa”!

Sâmbătă

Mi-am făcut curat în casa dinainte și-am descoperit că dușumeaua minții mele, era la fel ca-n toamnă, iar pereții inimii, nu s-au umplut de praf.

Și totuși, ce-am curățat? Am șters geamul ferestrelor, ca să se vadă... fericirea.

Duminică

„Într-o minte strâmbă și tot ce e drept, se va strâmba”, spunea acel cineva ce dădea din ochiul inimii sale, lumină. Și să fim curați la suflet căci, zisa Domnul – „lumină să se facă și lumina s-a făcut”. Amin!

Luni

Mi-aș face surcele, iubirile dar, mă gândesc c-or începe să ardă și cu ce-o să le sting. E o nouă iubire? Foc cu foc și apă cu apă? Nu pot să-ți spun doar că mă pot topi de atâta dor și atunci când vei dori să-mi vobești și să mă cauți, vântul îți va șopti: „nu știi, s-a făcut scrum de dorul, TĂU”!

Marți

Școlile-și iau azi „la bună vedere” de la gălăgia coridoarelor și trântitul de uși, iar băncile se odihnesc în sfârșit și ele. Ce ți-e și cu anul acesta școlar! Acum, vrea vacanță, nu? Păi, lăsați poarta soarelui deschisă, ca vara să ocupe curte școlii, teii să se pergătească de-un ceai, cataloagele să pornească spre arhivă, iar elevii spre așteptata vacanță.

Cât de mare? Foarte mare!!!

Miercuri

Nu-mi dă pace gândul casei de la munte, așa că m-am apucat s-o desenez, știind că pot vorbi acum cu ea. Ce-mi amintesc? Să știi că și încuietorile de la uși, dar mai ales mirosul și foșnetul saltelelor cu frunză uscată de... fag.

No, pe asta n-ai știut-o? Da, cum de ți-o scăpat?

Joi

Mi-a fost dat să citesc o mică-mare poveste – „Oscar și Tanti Roz” și-am înțeles că tot ce ți-a dăruit Dumnezeu prin clipele vieții pe care le trăiești, trebuie să fie pline de bucurie și speranță.

Spre ce? Spre momentul în care cel mai bun preț pe lumea aceasta o să fie... sănătatea.

Vineri

Mi-am luat din târgul lumii, cireșele prinse câte două ca pietrele de moară, ca să pot face praștie, sâmburii ce și-i doresc o livadă de cercei la urechi. Mă uitam la ele și-ncercam să descopăr că, dacă vreau să beau ceai la iarnă, e bine să negociez cu cireștele.

Ce?... cozile!!!

Sâmbătă

Am rămas să privesc ploaia cum cerne gândurile lumii, prăvălindu-se apoi în amintirile ce va să vină. Când? Atunci când, așteptând așteptarea, voi descoperi că, și tăcerea vorbește, iar șoapta ierbii-mi va spune povești nemuritoare.

Ce voi face atunci? Voi asculta... iarba, plecându-mi urechea.

Duminică

Mi-am aruncat privirea pe partea cealaltă și-am descoperit un locaș în care căldura credinței, intra prin pereți. Totul lumina, dar mai ales, dar mai ales iconostasul, rupt parcă din eterna tradiție ce poate deveni... monotonă.

De ce? Deoarece numeni n-o mai șterge măcar din când în când, de praful stelar al... credinței.

Luni

Banca mea din grădină „face” flori așa că, m-am uitat cum din piciorul de lemn se agață spre lumină, petalele de credință și nevoia de viață. Și-atunci, am știut că dacă vrei, poți să crezi că și o bancă face flori, iar încuietorile de la poartă, cântă. Păi, nu?!?!

Marți

Am încercat azi să zmulg buruiana din zidul plângerii, dar n-am putut căci, toate necazurile și dorințele au vrut să iasă de-a valma, așa că, am luat între degete frunzele pornite aiurea și le-am rugat să rămână unde sunt, ca veșnicul gând bun să răzbească a ieși la lumină.

Miercuri

M-am rugat ca cireșul cel tânăr din curte, să-mi dăruiască măcar o cireașă și stau azi cu ochii pe darul rotund de pus la urechi, așteptând ca de la atâta privit, să se-nroșească.

Oare începe? Ce? Să se pârguiască!

Joi

Mă zgârâie pe brațe, zmeura dar, nu pot s-o las să mă facî rug, așa că o culeg repede, repede, nemărturisindu-mi gândul doar unor căpșuni ce-i stau în preajmă.

De ce? Poate pentru a apuca și-a ajunge mai greu la nestăpânirea gândului pornit spre gardul vecinului plin de zmeură.

Vineri

Iarba de la poartă, proaspăt cosită, arată ca și capul recrutului pornit să-și iubească tura cu arma-n mână. Ce face iarba mea? Își ia între firele sale, florile galbene de pe marginea gândului meu și mă... păzește.

De cine? De vreo buruiană bezmetică, nu?

Sâmbătă

*Stau și privesc și-apoi ascult cu vârful degetelor,
picurii de pe petalele trandafirului ce-mi bate în fereastră
și nu înțeleg de ce trebuie să fie atât de udă, starea mea de
frumusețe.*

*Ce-o încântă? Poate florile ce, aagățate de poartă,
nu mă lasă s-o închid.*

Duminică

*Astăzi am înlocuit din țiglele de pe acoperișul lumii
și-am simțit că trebuie să țin balanța echilibrului între
știință și credință, da și nu, eu și ceilalți.*

*De ce toate acestea? Poate pentru că de atâta
ploaie și speranța unei zile cu soare, intră în ... nori.*

Luni

*Mai pornește o săptămână în care iar mi-e dor de-
o gulie și-o fragă. Și cum vremea nu se satură de-atâta
plâns, ploaia șiroiește, iar capul meu cere clipe de liniște.*

*Ce-o să fie? O să fie o nebunie când omul n-
ascultă natura și se vrea mult mai mult.*

Marți

Azi e Sf. Petru și Pavel și se mănâncă mere de vară. Simți așa că, soarele se revarsă în universul mărului și raiul este atât de aproape. Și-atunci, mai îmbuci o dată și clipa rămâne prinsă în urma buzelor tale.

Ce face? Ascult... mărul.

Miercuri

Am tuns iarba de la poartă și n-am rezistat ispitei de a umbla desculță-n iarbă ca și cum stelele-mi zâmbeau. Și ce-am simțit? Atâta bucurie și descătușare încât pentru o clipă, eram din filmul „Desculț în iarbă”.

Ce-a zis iarba? N-am întrebat-o!

Joi

Mă bucur de noul meu copil „Minutul vorbei” și reușesc în tihnă să-mi recitesc cartea. De ce așa? Poate pentru că acum am liniștea și pacea lucrului terminat și nimic nu mai pot schimba.

De ce așa? Pentru că altfel n-aș mai termina niciodată. Scurt.

Vineri

Mestec în dulțețurile de mere și am impresia că și zeii în cerurile lor, învârt lumile și neamurile ca să nu dea în clocot. Apoi, așteaptă să se liniștească apele ca apoi să bolborosească și să potrivească... gustul.

Al cui? Evident, al lumii...

Sâmbătă

Stau pe bancă cu zmeura-n spate ce mă ceartă cî i-am ocupat locul dar eu, novicea, scriu pe frunză de cireș și-aștept să treacă timpul, numărând nucile verzi ce cad din bolboroseala nucului.

Ce face grădina? Se pregătește de-o ploaie care alungată de vântul ce plimbă norii, întârziâie...

Duminică

Îmi rânduiesc iar scrisul între rânduri și mă pierd când văd că chiar te interesează trăznăile mele. Ce mă rogi? Să nu mă schimb și să las timpul să se scurgă printre degete.

Al cui timp? Al meu, al tău sau ar fi bine să fie al nostru, da... să nu se scurgă...

Luni

Mai iau câte o boabă de zmeură, mă mai cert cu o trupă obraznică de țăntari și-aud un tunet răzleț, scăpat parcă din grădina cerului. Ce face lumea? Așteaptă așteptarea la trecere de pietoni și... gata, mai bifează o zi și pleacă.

Unde? Aiurea, să nu-l găsească.

Marți

Îți spun iar „La mulți ani” și azi ar fi fost... 97 ani. Ce zici, tată, ce bine am fi petrecut! Dar așa, mă veghezi și mă petreci cu gândul, iar câteodată, sufletul... doare. Ce-aș fi dorit? Poate să ne fi spus în timp, mai multe.

De ce? ca să rămânem... înțelepți.

Miercuri

Avem în curte cinci găini și un cocoș mai avan decât șapte pitici și-o Albă ca Zăpada. Da, să le vezi pe patru codate ciocind de mama focului, și-a cincea curtată, de zici că oare, cine se mai ouă? Stau și mă uit la ele ce codane și ce miroase a supă de tăitei? Păi, nu?

Sau, facem și fripturi? Sigur facem dacă... facem.

Joi

Sunt bolnavă de iubire! Trece? Nu trece și se adâncește, lăsând urmă de pași, degete ce se ating, ochi ce privesc și zâmbete ce se întâlnesc într-o veșnică iarnă rusească dintr-o pădure albastră de argint, căci boala e... incurabilă.

Vineri

Se răstoarnă lumea-ntr-un pahar de vorbă, acum când cucul cântă destine și vremea duce vorba. Ce facem? Facem arșițe o lume și-apoi ne dăm în bărci sau ne bălbăim căutându-ne „călcâiul lui Achile”. Nu-i așa?

Sâmbătă

Mă grăbesc țânțarii să-mi termin toate gândurile ca nu care cumva să rămână vreunul între rândurile vorbărețe de fasole sau rubicondele roșii.

De ce fug de zumzăitul lor? Știi! Prefer altă muzică sau dacă nu... tăcuta!

Duminică

Stau iar și privesc de pe geam, lumea ce se scurge spre casă la dongănul clopotului după slujba de duminică. Oare o fi scăzut numărul păcătoșilor? Nu știi, da,

clopotele tot o să tragă și cine o fi să se adune, tot s-o aduna. Păi, nu?!

Luni

Încep să înflorească gladiolele și gândul mă duce spre cei ce le-au dat numele. Drepti, frumoși și curajoși, ala cum stau și ele, tulpinele pline de floare.

Ce aștept? Să văd dacă-mi îngăduie a le așeza în casă dinainte. Oare pot?

Marți

E prima ploaie de vară venită așa, din senin, cu ropăitul în fa diez pe pervazul ferestrelor, așa încât și cei mai dragi ținându-se de mână, au fugit să se ascundă sub o streășină unde, unde zâmbindu-se, se vor săruta cu ploaia.

Miercuri

E deja cald, chiar dacă simt că cerul vrea iar o poziție de ploaie, da nu pot decât să sper că mă va lăsa să-mi termin scrisul ca apoi s-o aud cum bate frunza grădinii, ridicând praf de ploaie și... năduf. Uf!!

Joi

Îmi place să mănânc pepene și lebeniță făcându-mi o gură până la urechi cu zeama plină de lipici ce mi se scurge printre degete. Toate astea, știind că sâmburii se vor supăra pe mine că iar am uitat să-i număr, da vezi, e vară și soarele-și face de cap.

Iar noi? Purtăm pălărie!

Vineri

Cumpăr ultima tura de vișine din vara această și le simt, mai puțin acre și mai dodoloațe, așa că, trag coșul lângă mine și-ncep a număra ca o mașină de încasat, sâmburii ce fac deja rând la aruncat vișine în labirintul de gusturi ale gurii mele.

Ce fac restul? Așteaptă la... rând!

Sâmbătă

Încerc să mă plimb pe lună și pe stele da, dau de mine niște țânțari care n-au somn și-ncepem jocul „care pe care” cu pișcături pe unde apucăm, așa că, pe când rădeau mai bine stelele, iaca și eu, pe post de „bulinată” gata de o nouă poveste.

Pe ce? Pe lună fără țânțari.

Duminică

Deja e așa de cald încât cu siguranță și cocstârcul lui Sorescu stă ascuns între filele unei cărți și-așteaptă ca soarele, ascultător și cuminte cum e, să se pregătească și el de... culcare.

Păi, nu? Dacă te-ai trezit de dimineață, nu e cazul să te mai duci și la culcare.

Așa-i?

Luni

Da nu știi ce puneau la cale, de dimineață, două berze, pe acoperișul încă proaspăt al școlii neterminate. Se grăbeau oare să fie primele înscrise la înscriere voind să se asigure că puii lor vor avea acces gratuit la cursuri sau, sau...

Nu știi, dar sigur ceva anume le aducea deja de pe acum pe acoperișul școlii. Tu știi?

Marți

Căutam într-o seară, luna pe cer, dar ea, nebuna, fugise la... mare. Și-atunci, l-am rugat pe Sf. Ilie ca azi s-o aducă cu carul lui de foc, înapoi. Așa că, mă aștept acum la supărarea de ploaie a lui Ilie ca apoi, în miezul nopții să-mi gădesc luna pe cer, cu stele cu tot.

Adică, tot... tacâmul?

Miercuri

Stau la umbră găinile lăsând boabele de porumb să se împrietenească cu soarele. Adică, tot sunt ele galbene, așa că, de ce nu? Le este cald și renunță la mândrie, întinzându-și cu mai puțină grație, aripile-n văzduh și picioarele-n nisip.

Ce zice cocoșul? Nu zice că și el... moțăie!!

Joi

De dimineață stăteau trei berze într-un cuib, uitându-se parcă dincolo de turla bisericii. Oare vedeau până pe Nil și-și salutau neamurile așteptând vești de la ele? Sau făceau cumva reclamă la circuitul de vacanță din... țările calde? Mai știi?

Vineri

Privesc gladiolele din grădină, rânduite ca la armată pe lângă gardul vecinului, și nu știu de ce s-au hotărât toate să înflorească... roșii. Vor să se asorteze cu ceva sau doresc vie amintirea gladiatorilor? Mai știi? Da, te pui cu ele?

Pe când cele galbene? Stai, să vorbesc cu... gladiatorii!!

Sâmbătă

Se spune că, credința nu ține cont de planul casei, adică, mă pot ruga orișiunde, chiar și-ntr-un colț, sau de ce nu, sub masă, important este să mă rog. Și oare, mă găsește acolo bunul Dumnezeu? Nu numai că mă găsește, da, mă aude și mă vede!

Și ce zice? Nu zice, încuviințează!

Duminică

Zorelele de la poartă sunt foarte insistente, așa că, se grăbesc a îmbrăca în floare, tot ce stă-n țâțâni, ca nu care cumva să se trezească mai obraznică, o altă poartă „să-ñflorească”.

Concurență? Nu, doar frumusețe și dorința de a sta la poartă, da!?!

Luni

O caut pe Nely pe zăpode, trecând cu piciorul apa cascadei și căutând din ochi, murele coapte de pe coastă. Mureșul mă însoțește la dreapta, iar muntele să povestească cu mine, la stânga.

Ce facce drumul?... șerpuieste, șerpuieste!

Marți

Privesc de pe terasa casei, trenul ce se târăște printre munți iar șinele par înțepenite în amintiri. Din

umărul muntelui, Nely vorbește cu murele iar eu, savurez dumnezeirea momentului și mă bucur că... exist.

Miercuri

Mergem cu Nely după apă vie de la izvor și florile de pe drum ca și pietrele, ne adulmecă pașii. Ce face gardul? Acum e vară și e din... schiuri, colorate și mândre nevoie mare. Dar la iarnă ce face gardul?

Pleacă pe schiuri pe pârtie! Nu?!

Joi

Îmi păzesc florile de la poartă de vacile din ciurda satului și mânios se uită ciurdarul la mine:

- *Da ce-i păți dac-or mânca și ele, o floare, două, acolo?*
- *Da, or da lapte colorat?*

Și uite așa, dialogul nostru e filozofie curată de-o... cupă, două cu lapte!

Vineri

La o întâlnire cu cititorii-copii, am fost întrebată:

- *Tu scrii cărți?*
- *Da.*

- *Deci, ești scriitor?*
- *Da.*
- *În viață? Ești vie? Că noi la școală învățăm numai din cei morți.*

Și uite așa, am devenit „prototip de... scriitor în viață”! Da, nu-i dat oricui! Nu?

Sâmbătă

Stau pe treptele casei și privesc șirul de mușcate săltând vesele de pe pălăriile de iarbă a jocului de duminică din mijlocul satului. Și busuiocul? O, Doamne! La sânul mândrelor și-n mireasma părului că, azi, mâine vine Boboteaza și s-o odihni sub pernă.

Să ce? Să-l vestească pe ursitul!!

De duminică într-o altă zi de duminică

Mă pregătesc de ani lumină, să ajung la mine, în Apuseni, în Țara Moșilor și să rămân uitată acolo, până măcar îmi vor crește iar aripi de lumină și iubire. Acum, îmi adun toate puterile și sunt gata de drumul visat și așteptat atâția ani. Gata! Pornesc...

Mă iau de cu ziuă ca să ajung acolo unde sufletul meu are nevoie de liniște, pace și smerenie.

*Drumul merge lin și începe încetul cu încetul să se îngusteze mai ales când trecem de **Turda** și ne îndreptăm spre **Câmpeni**. Șoseaua e lină, iar casele vechi din bârne, stau parcă ascunse după cele mari, ieșite „la drum” să le vadă lumea. Așa se văd și căpițele rânduite și gata încă de o pieptănătură cu grebla.*

*Las în urmă și **Buru** și **Sălcina** și mă opresc aproape de **Lupșa**, la mănăstirea de călugări. De fapt, tot drumul meu la munte este un dar dat magisterului din mine, dornic să-și vadă învățăceii (ucenicii) în lumea lor pastorală (preoți masteranzi la psihologie și consiliere pastorală).*

Mă primește starețul mănăstirii și stăm la o vorbă de liniște, în bisericuța de lemn de la 1400 și simt înăuntru ei, mireasma tămâiei rămasă de la vcernia, ajunsă la... utrenie.

*Aștept doar ca lemnul de veacuri să vorbească sub palmele mele. Ieșim din lăcașul spiritual și mă întâlnesc cu părintele Rafael cu care, acum cinci ani am fost în **Țara Sfântă**. Stăm la o poveste și ne amintim acele clipe minunate, el spunându-mi apoi că, de atunci încoace, a fost singur pe aceleași meleaguri „le simți altfel de unul singur”. Și câtă dreptate are!*

*Ne luăm rămas bun și cu **Arieșul** în stânga și muntele-n dreapta, mai facem câțiva pași și ne oprim la muzeul lui Pamfil Albu, învățătorul din **Lupșa**. Fost coleg*

de Școală Normală cu tata, îi simt pe amândoi peste umăr, povestind năzdrăvăniile din anii lor de școală.

Dar, cum doar șopotul **Arieșului** îl aud, pornesc și eu mai departe. Nu sunt singură în drumul meu ci cu Onișor, un pui de moț, preot tânăr ce-mi este călăuză și care mai descoperă încă o dată frumusețea și bucuira muntelui.

Tot ne ținem de drum și calea și ne oprim înaintea de **Albac** la mănăstirea cu același nume unde-și duc veacul zece călugărițe și starețul Dionisie. Sunt așteptată și la o vorbă cu starețul, mai lămurim din tainele sufletului, dar mă și minunez de liniștea locului, așa că, mușcatele din ferestre și lemnele rânduite pentru iarnă, fac casă bună. Mâncăm prânzul la mănăstire (fasole și cartofi) iar lebenița e delicată și ținem pasul mai departe, nu înainte de a afla că Rafael Noica are prin apropiere o casă veche moțească în care stă când e în țară, că mai coboară la mănăstire, da, acolo sus, la el, nu primește pe nimeni.

E o zi frumoasă de sfârșit de iulie și totul este o adâncă binecuvântare. Ajungem în satul **Albac**, întins pe marginea drumului și simt solemnitatea momentului, atunci când privesc bustul lui Horea din fața școlii. Suntem în țara lui, pe pământurile lui și lucrul acesta spune totul.

Facem la dreapta și ne îndreptăm spre satul lui, astăzi zis **Horea**, înainte spunându-i **Arada**. De fapt, mă

duc la neamuri, adică, mă întorc acasă, căci din Prelucă, din Pașcești se trage tata, prin bunica sa din partea tatălui și Dobra din partea mamei lui, dumnealui fiind născut aici, neam de neam de Horea, cu hârtie la mână.

Intrăm pe poarta mare din lemn care străjuie împărăția moșilor și pe brațul ei, ochii-mi întâlnesc roata lui Horea ca semn al demnității și onoarei, neuitând că în celula lui de la Alba Iulia, stătea într-o vreme scris „Câte sate românești, atâtia Horea-s în Ardeal”!

*Și simt cu adevărat că aparțin acestor locuri „sunt de-a lor”, m-am reîntors acasă. Mergem la munte, drumul e bun și ne îndreptăm spre **Mățișești**. Aici, lângă biserică, stă popa Ilie, o minte luminată, alături de soție și cei doi copii. E pace și armonie-n casa lui, mai ales că stăm la o vorbă pastorală în bucătărie unde, între două pilde și trei sfinți, desene pe pereți făcute de copii, mai mâncăm și-un ciucalău de cucuruz fiert. Ziua e lungă și poveștile noastre nu se termină căci, e doar... începutul.*

*Ne reîntorcem spre drumul matcă, cu toate că ne vor regăsi peste clipe de zile, în **Trifești**, la părintele Sorin.*

*Și iar la drum acum, spre **Scărișoara** unde mă opresc s-o văd pe Florica, neam cu mine, o meșteră în a strânge afine. Se bucură de revedere, își amintește de tata, spunându-mi că-i seamăn, ne îmbrățișăm că nu știu când ne-am mai vedea, și... dăm bice cailor putere.*

*Trecem prin **Gârda de Jos**, lăsând în urmă și **Ghețarul** văzut altădată și ne apropiem de **Arieșeni**. Simt inerenta emoție și încep să caut deja cu privirea, casele din Pântești, țărăul și drumul de pași ce mă vor duce spre amintiri și... casa Minei (a bunicii).*

Recunosc ce-a mai rămas din vechiul centru și oprim mașina. Gata, până aici mi-a fost, de-acum pornesc amintirile să alerge în fața pașilor mei. Urc spre biserica de lemn a satului, cu icoanele aduse de tata din război și regăsesc printre morminte, pe cel al bunicii Mina și mă bucur. Se spune că-i seamănă la exigență și seriozitate, orgoliu și mândrie (se lua și întrecere cu vânătorii la nimerit țintele cu pușca de vânătoare) așa că, îi mângâi piatra și-o rog să-mi spună bun venit... acasă.

Și-apoi, ca de atâtea ori în alți ani lumină, iau coasta Pânteștilor la picior, căci în vârful ei, așa, după vreo doi km buni de drum șerpuit de munte, voi ajunge la fagi, țărău și casa bunicii și-a tatii (a Minei și-a Filmului). Inima mea ticăie de-a valma, da nu mă arăt și spințară cum sunt, când încă soarele nu se pregătea să apună, ajungem sus.

Și retrăiesc anii când veneam aici cu mama și tata (eram prin clasele a VII-a și a VIII-a) și filmul se derulează. Găsesc casa ce atâtea nopți nu m-a lăsat să dorm și cu cheile potrivite, pășesc în ea. Și totul prinde viață, căci aproape a rămas neschimbată (dulapul, scaunele, masa, paturile, ștergarele, donițele, lingurile)

toate au rămas încremenite în ani, aceștia trecând de patruzeci peste.

Fac poze atât în casă cât și pe la acareturi, la țârău și la fag, și-mi iau o lingură, o doniță, un ștergar și-o ramă ducând în suflet, liniștea casei. Știu că mă așteaptă, ca e acolo și că atât cât o sta piatră pe piatră, și-o voi găsi întotdeauna, acolo.

Și... de acolo, de sus, te sun pe tine, minune să-ți spun unde te-am purtat în gândul meu, urcând muntele alături de mine. îmi șoptești că da, ești acolo cu mine în clipa soarelui ce se pregătește de culcare și simt că-mi ești și mai drag, iar eu încep să mă topesc și să mă fac mică de tot de atâta... dor.

Cobor cu pasul mai ușor și mă răcoresc la țârău, apoi pornesc prin sat, pe la... neamuri. Pe valea **Cobleșului** dau de Sofica, bucuroasă că mă vede și mulțumită că exist, apoi o găsesc pe Emilia la casa ei, tot așa de amețită de țigară și de datul averii la neamuri și uite așa, se fac ceasurile a înserare și pe la trecute de nouă, ajungem acasă la Onișor, în **Ștei** așa, vrea șapte, opt km în munte.

E dumnezeiesc de frumos, totul e de pe altă lume, beau lapte și mănânc plăcinte, iar apoi, în casa dinainte, în liniștea necurmată de nimeni și nimic, adorm în cântecul de tulnic.

Mă trezesc dimineața pe la șase (cam târziu), aud vacile ce se cer la munte și lucrul ce-așteaptă să fie făcut.

Ies din casă după cana de lapte băută pe nerăsuflete și privesc, privesc, rămânând înlemnită. Eu sunt acum de-a stânga, adică față-n față cu Pânteștii, da de pe altă coastă (dreapta) a muntelui, valea despărțindu-ne.

Spăl la țârău donița, rama, lingura și ștergura, totul lăsându-le în voia naturii, căci aici, realul e mai mult decât real, e firesc.

*Se fac câteva ceasuri de zi, vreo opt și pornesc cu Onișor „să cătăm muntele”. Mergem mai întâi la **peștera lui Ionele** ce se află pe drumul ce merge la Ghețarul Scărișoara și de fapt, peștera este o... cascadă uimitoare, așa că încerc a mă spăla cu apă rece de te taie, de la munte, ce-ntinerește și... reușesc.*

*E bine că iau muntele la picior pornindu-ne într-o „tărtăcuță-tiribombișcă” să urcăm muntele **Biharia** (Curcubăta Mică – 1848m și Cea Mare – la Releu apoi – 1849m). Drumul e fascinant. Urcăm în munte cei 14 km până în vârf și simt că am gândul și mintea liberă. Nu mă satur de liniștea brazilor și de talanga vacilor lăsate în voia lor, pe munte. Trecem și se văd și caii liberi la păscut și simt că totul stă-n puterea noastră dacă știm să fim cumpătați.*

*Ne oprim **la munte** locul unde moșii stau cu animalele de prin mai până-n octombrie, și apa e rece, brânza pute, iar untul stăpânește-n olul cu apă. E totul feeric și greu ne dăm duși mai departe.*

*Ajungem sus, pun mâna pe boună – vârful Bihariei – 1849m și nu știu cum e pe acoperișul lumii, dar la mine în **Apuseni**, am fost acolo unde munții s-adună și stau la povești, fără să se dea cap în cap. Îmi stăpânesc pasul de a nu o lua pe culmi, dar gândul îl las să zburde și simt că am aripi și pot zbura spre alte piscuri ce stau cumiști, rânduite în liniștea și vraja zânelor bune din **Apuseni**.*

*Coborâm și parcă toată povara a rămas acolo, sus, iar pasul se desfată singur. Ne privesc aceleași vaci și aceiași cai ce singuri se vor întoarce spre seară, acasă, iar eu mă bucur că în acel moment, **am fost acolo**.*

*Ne uităm la ceas și mai avem încă timp de-o poveste cu muntele, așa că o luăm la picior, și-ajungem pe cărare, la **groapa ruginoasă**. E alunecos drumul, dar la începutul lui, pe-o piatră ajutoarele, adică, niște bețe bune de sprijin pentru a urca mai ușor (și te întorci cu ele, le așezi pe aceeași piatră, ca să le folosească și alții). Lumea coboară, dar noi urcăm din pas de apă, în pas de apă, din piatră în piatră, aproape pieptiș.*

Pare, dar și este fantastic că sunt ceasurile aproape de șapte seara și ce-am să aflu sus, e peste așteptări. Eu credeam că este un perete ruginiu de la oxizii de fier, dar sus, văd cum vârful muntelui se afundă și „groapa” este practic, un... canion, lutos, arămiu, tăcut, misterios de tăcut, cu toate c-ar vrea să te întrebe: „ei, ce cauți, ai văzut? abisul e aproape, nu fă pasul,

întoarce-te și pleacă spre lumea reală, căci aici rămân, eu... tăcerea”.

Ne întoarcem mai înțelepți pe aceleași pietre și prin aceeași apă care parcă altfel... sună, lăsăm toiegele/bețele magice ale pădurii pe piatră și pornim mai departe.

*Mai este loc de frumuseți în mintea și inima mea, așa că o pornim spre **Vârtop**, la părțile de schi unde pădurea așteaptă zăpada, iar căbănuțele, focul, vinul cald și nopțile de iubire. E fantastic totul așteptând parcă a auzi tulnicul cu chemarea lui spre casă.*

*După orele zece ale serii, pe lună și stele, ajungem acasă, unde o cană cu lapte cald și o plăcintă cu brânză, fac minuni, iar noaptea e blândă, se aud doar stelele jucându-se pe **Curcubăta**, iar brazii freamătă de... iubire.*

O nouă dimineată care, după ritualul ancestral, pornim iar la drum. Minunile de obicei țin trei zile, dar la mine, vor dura. Așa că, îmi iau iar picioarele pe spinare și pornesc.

*De data aceasta, mă opresc o clipă în târgul din centrul **Arieșenilor** (de bucate și animale). N-am bani nici de-un cal, da nici de-o vacă, da mi se îngădui a păstra toate aceste frumuseți în suflet, așa că, o luăm iar spre munte.*

*Luăm de data aceasta, muntele-n piept, căci trebuie să ajungem la biserica părintelui Sorin din **Trifești**. Așa că, ne reîntoarcem în **Horea** de unde facem*

la dreapta și pieptis, cu grijă și vorbă liniștită pentru drum, ajungem pe la orele unsprezece ale amiezii, la poarta bisericii. Pe drum, întâlnim moșii drepti și înțelepți în straiile lor pline de istorie, că se îndreaptă spre același loc. intrăm și eu rămân la urmă, acolo unde stau femeile și ascult liturghia cu sfiala capului plecat și-a buzelor ce spun rugăciunea iertării și-a înțelegerii și-a iubirii.

Îi privesc și-mi dau seama că nu le e ușor, ca și drumul până la biserică, dar îi găsesc aici și nu în altă parte, așa că, stau neștiută și neînsemnată, pe un scaun murmurând rugăciuni de mulțumire.

Și mă descoperă acolo, la sfârșitul slujbei, vocea părintelui Sorin care mă roagă să vorbesc în biserica lui, enoriașilor săi. Am emoții și-mi dau seama că e un semn, căci e prima dată când fac lucrul acesta. Și spun și spun și toți ochii mă privesc iar acest loc mă face să simt că e unul din cele mai grele examene ce le dau, deoarece eu m-am întors acasă și le spun lor, acest lucru, cerându-le a mă lăsa printre ei, să pot găsi și să mă bucur că existăm cu toții.

Ies din biserică cu inima bătând, așteptându-l pe părinte, dar văd că cei ce trec prin fața mea, îmi zâmbesc, mă salută, îmi strâng mâna și-mi... vorbesc.

Gata, am trecut prin furcile caudine și am punct de reper. E bine, e chiar foarte bine! Îți mulțumesc ție, Doamne pentru că mi-ai dăruit aceste clipe de smerenie și-nțelepciune.

Coborâm cu aceeași grijă drumul urcat mai înainte și greutatea lui, e în vorbele și ochii plini de respect a celor de aici. Îmi fac cu mâna, iar părintele Sorin la paharul de vin din jurul mesei, îmi mulțumește că i-am cinstit parohia și pe el.

Ce-am făcut eu? Nu știu, dar undeva în timp, am făcut ceva și e bine, foarte bine. Așa că, pornesc iar pe drumul muntelui, mai bogată acum: c-o găletușă de afine, un boț de mămăligă cu brânză și-un borcan cu smântână, ofrande ale lui „ești de-a noastră, te-am recunoscut, poți veni oricând... acasă”!

*Și tot coborâm, tot coborâm, salutăm **Fagulîmpăratului, Arieșul** ce se ia la întrecere cu vântul, și facem cu mâna, caselor, porților și căpițelor ce zic că m-așteaptă și la anul. Nu pot promite nimic, ci-mi umplu mintea și sufletul de tot și de toate ce reprezintă pentru mine... acasă.*

Și-n vremea aceasta, drumul se lărgeste, muntele rămâne în urmă, iar apa-mi bolborosește:

*„Munții noștri aur poartă,
Noi cerșim din poartă-n poartă!”*

Ce văd înainte de a mă „conecta la realitate”? O căruță moțească, cu coviltir, plină de scânduri, doage, donițe, ciubare și cetină de brad, și zic:

*„A plecat moțul la țară,
Cu doniți și cu ciubare!”*

*Și iată, după ani lumină, cu donița plină de
amintiri, urc în căruța cu coviltir și-adorm în fânul
nemuririi gândului meu, plin de smerenie și iubire,
închinându-mă ție, munte!*

Luni

*Sunt pe post de... centralistă pentru că fiind
sărbătoarea numelui meu, telefoanele... sună. O clipă e
liniște, dar nu mult timp, fapt ce mă face să cred că exist și
sunt iubită. Și pe la orele „x” trecute de fix, gândul tău
bun, apare și mă bucur deoarece-mi este îngăduită iubirea
chiar și așa, cu lingurița și nu cu... polonicul!*

Marți

*Azi, de ziua mea sunt: sănătoasă, frumoasă, iubită,
deșteaptă, fericită și... lipsită de modestie, așa că, cei de
la „Rază de soare” mi-au făcut tort, flori, poze și voie
bună. Am fost iar centralistă și mi-a făcut plăcere.*

Ce mai aștept? Un anonim „La mulți ani”!

Miercuri

*Și în noapte, apare ca semn că odată ghiociei
puteau veni, dar acum, drumu-i lung, cărarea-ngustă și*

povestea sună așa: „La mulți ani și multe... cărți. N-am găsit nici o soluție ca să-ți trimit flori”. Oare gândesc, eu!

Joi

Ce-am mai zis în noapte? Nimic și-mi tănuiesc mai departe... iubirea. Poate că așa îmi este ea dată mie și de aceea „mă logodesc cu inel – din fir de iarbă” și dăruiesc iubire, nefăcând riduri, dar în schimb, zâmbesc și ascult șoapta sufletului meu. Așa că...

Vineri

E o zi de 09.09, și mai pot urma: 10.10, 11.11, 12.12 și-atât, și strugurii pot fi mâncați, perele culese, iar merele făcute... gem. Zorele și-au făcut deja portal din poarta mea, așa încât, mă bucur seara de plimbările cu mama, căci noi mergem să vedem... trenul, să filosofăm și să simțim mireasma strugurilor copti sub clar de lună.

Și, vrei ceva mai mult? M-aș mira...

Sâmbătă

Mă desfăt stând pe bancă în grădină cu zmeura în spate, nucul în față și strugurii alături, povestind cu mama, câte-n lună și în stele. Și stăm amândouă, adunând în noi, clipele toamne, date pentru a nu fi uitate. Și stăm și

*spargem nuci și povestim lumi și istorii ca la urmă,
neștiute de nimeni, să ne ștergem cu genele, lacrimile
liniștii!*

Duminică

*A venit toamna, acoperă-mi inima cu ceva, și dacă
se poate, cu inima ta! Mă pot topi de dor? O, Doamne!
Sunt și eu suflet, așa că, n-aș vrea să mă sparg în cioburi
de uitare căci nu știu dacă mă mai pot... lipi la loc.*

Și oare aș vrea? Nu știu!!

Luni

*Septembrie, frumos, minunat, cu frunze prinse-n
păr și picuri de ploaie adunați în gene. Ce-ai vrea mai
mult?*

*Plimbări în aduceri aminte, liniște și iubire? Oare
și întreb retoric, ți-a fost vreodată dor de mine? Lasă-mă
să cred că da, că altfel, neavând răspunsul tău, m-aș
putea supăra? Retoric, nu?!*

Marți

*Am încercat să-ți fac o bucurie, dar nu știu cât mi-
a reușit. Tot stau și mă minunez pentru mine. Adică, m-ai*

pot duce, e bine, e minunat, e deosebit, e special. Și-ți spun Doamne, că eu merg mai departe pe acest drum.

Ce e la capătul lui? Trag nădejde că măcar e o clipă de... fericire!

Miercuri

Am vrut să scriu pentru fiecare zi dintr-un an, ceva anume. Am ajuns azi (nu le numărăți până aici că n-o să vă iasă la numărătoare) la „Ziua Crucii” și-am de gând să mă opresc. De ce?

Mama zice că: „Fiecare-i cu crucea lui, numai nu-i pusă la poartă”.

Ce simt eu? Că „crucea mea” este din flori de câmp, busuioc și dorința de a face bine, iubire și smerenie, înțelepciune și îngăduință.

Dar, știi că nu e o povară, ci o dulce povară, așa cum spunea și L. Blaga: „Eu simt că sufăr de prea mult suflet”.

Se vindecă? O, nu, se poartă-n spate ca o... cruce. Dar, oare-n spate, sau...

- *Doamne, oare să mai scriu, să mai visez?*

Și din neant veni răspunsul:

- *Tu scrie și visează că, Dumnezeu... veghează!*

Îndrăznești să te-ndoiești? M-aș mira!!!

